

# De grote Kindervriend en Maup

door B. Smit



**G.F. CALLENBACH**  
**NIJCKERK**

R. M. Scaapen



De grote Kindervriend  
en Maup

door B. Smit

Met tekeningen van R. en M. Snapper



---

G. F. Callenbach — Uitgever — Nijkerk

**M**aup! Maup! Mau-aup!  
 „Ga je mee, Maup? Kom jô, dan gaan we weer schik maken op de schuiten in de gracht, net zoals gisteren. Hebben we toen effe fijn gespeeld? Wat ging die schuit lekker heen en weer, hè? Ik was er bijna zeeziek van. Jô, en jij viel er bijna af. Ik greep je nog wel, anders was je zo — sjoemp — kopje onder gegaan. Brrr, in dat vieze water van de gracht. En wat spatte dat water hoog, weet je nog? Kom jô, zo roept moeder me nog!” . . . .

’t Was Japie, een straatjochie als Maup. Ze woonden in één der volksbuurten van een grote stad, in een nauw straatje met heel oude huizen. Japie en Maup woonden in hetzelfde huis. Maups ouders woonden twee hoog, die van Japie gelijkvloers en op één hoog woonde ook nog een gezin. Zo was het huisje net vol, want boven twee hoog was niets meer dan een rommelzoldertje onder het rood pannendak.

„Kijk es Maup, wat een fijne auto.”

Met bewondering keken Maup en Japie naar een splinternieuwe wagen. Japie moest even langs de glanzende spatborden aaien, maar de chauffeur in een groen pak, met glimmende laarzen aan, joeg hen weg.

Op een afstand bleven ze staan lachen.

Maar de chauffeur lette al niet meer op hen. Hij deed netjes het portier open voor zijn heer in dikke jas met bontkraag, die uit zo’n armoedig huisje kwam. Wat moest die rijke mijnheer daar? Was het de dokter misschien? De jongens wisten het niet. De meneer met de

bontkraag stapte in, het portier klapte dicht. De chauffeur nam zijn plaats in achter het stuur en de wagen reed weg.

„Hè,” zuchtte Maup, nog in verrukking over de mooie auto, „ik wou, dat ik zo'n wagen had. Dan gingen we eens samen een toertje maken, Japie. Jij deftig in de kussens en ik achter het stuur. Zou je dat niet lijken? Jô, als ik geen vliegenier word, dan word ik vast chauffeur.”

Samen zochten ze nu de schuiten op. 't Waren een paar schuiten van de stadsreinigingsdienst. Ze lagen nog als de vorige avond met touwen vastgemeerd aan de dikke iepen langs de gracht.

't Was stil langs de gracht. De deftige huizen stonden er waardig en zwijgend; niemand ging voorbij.

„Zeg Japie, we zullen de touwen wat laten vieren. Help me eens een handje, dan kan de schuit veel harder slingeren.”

Ze maakten de touwen los en gaven de schuiten wat meer vrijheid van beweging.

„En nou weer net als gisteren. Samen heen en weer. Nou moet het water nog hoger komen dan gisteren. Eén, twéé, drie.”

En daar holden ze van links naar rechts, heen en weer, zodat de schuit hevig ging slingeren en het water hoog opspatte, het kletste tegen de muren van de gracht.

De jongens draafden maar, heen en terug. Ze zweetten ervan. Eventjes keken ze, hoe hoog de golven al gekomen waren en dan begonnen ze opnieuw. Nog hoger moesten de golven tegen de kanten opbeuken.



Op 't laatst waren ze zó  
moe, dat ze niet meer  
konden.

Hijgend bliezen ze uit.  
„Zeg Maup, durf jij op  
de andere schuit te sprin-  
gen?”

Japie mat met zijn ogen  
de afstand, die hem  
scheidde van de schuit  
aan de overkant. Een  
opening van anderhalve  
meter gaapte tussen de  
beide schuiten. Maup  
kwam erbij. Zou hij het  
kunnen? Hij plantte zijn  
linkervoet vooruit, trok  
zijn bovenlichaam naar  
achteren, alsof hij wilde  
springen. Maar hij deed

het niet. 't Leek te griezelig. De gapende afgrond schrok hem af.

„Eerst eens proberen op de kant, hoe ver ik springen kan. Kom mee!”

Ze trokken strepen op de grachtkant, veel verder dan anderhalve meter van elkaar. Maup haalde meer dan twee meter.

„Nou, ik doe het. Vast! Ik kan het best.”

Weer stonden ze bij de gapende afgrond. Weer plantte Maup zijn linkervoet vooruit, weer ging zijn bovenlichaam naar achteren en . . . ja, hoor, hij sprong. Hij kwam behouden aan de overkant. Nog een heel stuk hield hij over.

„Nou jij, Japie.”

Ja, nou moest Japie ook wel.

Maar Japie hoefde niet te springen.

De nadering van een agent maakte een eind aan de pret.

De jongens zagen hem gelukkig nog bijtijds, zodat ze zich uit de voeten konden maken.

Japie ging nu naar huis. Maup had daar nog geen zin in; het was zulk lekker weer. Zou hij niet eens naar het park gaan? 't Najaarszonnetje scheen heerlijk en dus waren er stellig wel enkele wandelaars. Als hij heel aardig deed, liep hij daar misschien wel iets op, een paar centen of wat snoepgoed bij de kiosk.

Ja, dat zou hij maar eens doen.

In het park zat op een bank bij de vijver een oude heer. Het leek een vriendelijke oude heer. Hij glimlachte om die druk in de weer zijnde eenden. Kijk, daar ging er eentje op zijn kop staan. Koddig, dan zag

je niets dan een eendenachterlijf de hoogte in steken. De brutale mussen kwamen tot vlak bij de bank van den ouden heer, bedelend om broodkruimpjes.

Heel voorzichtig naderde Maup. Hij moest de mussen niet wegjagen en ook de eendjes niet verschrikken, want dan zou die glimlach bij den ouden heer zeker verdwijnen.

Toen Maup vlak bij was, bleef hij nog wat rondrentelen, tot hij de gelegenheid gunstig oordeelde en vroeg toen met een meewarig stemmetje:

„Meneer, hebt u ook een paar centjes voor me? Ik heb zo'n honger.”

„H'm, heb jij zo'n honger? Kom dan maar eens hier zitten, naast me, op de bank. 'k Heb, geloof ik, nog een boterham in mijn zak. Oude mensen eten niet zo veel meer, maar zo'n gezonde jongen lust altijd wel wat, wat zeg jij? Kijk eens hier.”

En daar kreeg me die Maup toch een lekkere boterham met een dikke laag boter er op en nog heerlijk vlees ook. Wat een bof!

Meneer begon een praatje met Maup. Maup moest vertellen, hoe oud hij was, waar hij naar school ging, of hij hield van leren en toen vroeg die meneer of hij wel eens gehoord had van den Heere Jezus.

Maup schudde van nee. Vader gebruikte soms wel dat woord, als hij vloekte. Maar dat er iemand was, die zo heette, dat wist Maup niet.

En toen ging die meneer een mooi verhaal vertellen van dien Jezus. Hij zou het nooit vergeten. Die meneer vertelde, hoe Jezus eens met een heleboel mannen in een bootje had gezeten en toen was het toch zulk slecht



weer geworden! Het bootje had veel erger geslingerd, dan de schuit in de gracht; het was bijna vergaan. En toen had Jezus, maar zo met één woord, de golven stil gemaakt, zodat het bootje veilig aan de overkant kwam.

Jezus, zei meneer, kon alles. Hij woonde nu in de hemel. Maar hij wist en zag alles en wilde graag, dat alle mensen Zijn vrienden werden, arme net zo goed als rijke. Die meneer zei, dat Maup ook maar een vriend van den Heere Jezus moest worden, maar hoè je dat worden moest, dàt zei hij niet.

Maup wilde het wel graag weten, maar durfde het niet te vragen. Maup kreeg nog een plaatje, de afbeelding van het schip met Jezus en de mannen.

's Avonds op bed overdacht Maup het hele verhaal nog eens weer. Hoe moest hij nu een vriendje worden van Jezus? Had hij toch maar gedurfd en het dien meneer gevraagd.

Nu zag hij zeker dien meneer nooit weer. Hij zou toch morgen nog eens weer gaan kijken in het park. Misschien zat die oude meneer er dan ook weer. Dan zou hij het nog kunnen vragen.

Het plaatje had Maup, netjes in een vloeitje gewikkeld, verstopt in een hoekje vlak bij zijn bed. 't Was zo'n mooi plaatje.

Zo sliep Maup in, denkend aan Jezus, die zo dicht bij hem was.

## II

Opgewekt en blij kroop Maup de volgende ochtend uit zijn bed. Hij was in de beste stemming. Terwijl hij zich onder het kraantje met het groezelig waslapje waste, neuriede hij een vrolijk wijsje. Bij het afspoelen hield hij zijn hoofd onder de kraan, zodat het water in straaltjes langs zijn oren afliep. Dan droogde hij zich af aan de gore, blauwgeruite handdoek.

De kam bracht weer orde in de verwarde, natte haardos. Zijn haar werd strak achterover gekamd; het lag als vastgeplakt op zijn hoofd. Maup was al enkele weken bezig zijn stug borstelkuifje te veranderen in zo'n voetbalkuif, achterover. 's Morgens, als het haar nat was, ging het wel, maar werd het droog, dan kroop het weer overeind.

Moeder was bezig zusje op te knappen. Moeder bromde op zusje. Zusje wou niet stilstaan; ze zag de mooie, glazen stuiter van Maup in een hoek liggen en die wilde ze hebben.

„Stil toch, zus, het is zo gebeurd. Hè, wat zitten die haren toch in de war.”

Zusje huilde even. Het duurde ook zo lang en moeder trok zo hard aan die verwarde haren, dat deed zo'n pijn.

Moeder moest even de kam nat maken.

Dadelijk ging zusje op stap naar de lokkende stuiter. Moeder achterhaalde haar juist, toen ze zou bukken, om de stuiter op te rapen.

„Zo, nu de strik er nog in en dan mag je de stuiter.”

Moeder zette zusje, met de begeerde stouter in de hand, bij Maup op de knie, die aan tafel zijn boterhammen naar binnen werkte.

Maup gaf zusje stukjes mee; hij lachte en praatte tegen haar, maakte grapjes en wafte als een hond achter zijn hand, zodat zusje onder tafel zocht naar de woef.

Na het ontbijt gingen ze saampjes onder de tafel pretmaken. Maup zette zusje op een stoof. Zelf kroop hij op handen en voeten om zusje heen en blafte tegen haar, duwde zijn mond tegen haar beentje, alsof hij bijten wilde. Bij iedere aanval van de hond schudde zusje van het lachen. Zij kraaide van plezier, ze werd wild van pret. Met bei haar voetjes trappelde ze tegen de stoof.

Weer ging Maup een eindje achteruit, kwam toen op zusje aan met een vervaarlijk gezicht en blafte zo hard hij kon.

Zusje schokte van het lachen.

Haar hoofdje sloeg achterover van pret.

Maar, o wee, dat ging een beetje te ver. Zusje verloor haar evenwicht en ze rolde met stoof en al om.

Bom! — Hard sloeg haar hoofdje tegen de tafelpoot. Moeder gaf een gil en schoot toe. Zusje zette een keel op van wat ben je me. Moeder beurde haar op. O, een heel grote, blauwe plek op haar voorhoofd, die al groter en groter werd.

En zusje huilde maar. Nu trappelde ze van pijn met haar voetjes. Maup stond er verslagen bij.

Moeder trachtte zusje te sussen, ze kustte haar, wiegde



*G. M. Snapper*

haar heen en weer in haar armen en barstte los tegen Maup:

„Aap van een jongen. Kun jij niet beter op je zusje passen? Kijk nou toch eens aan. Een hele bult op haar hoofd. Lelijke jongen. Vort, ga maar naar buiten. Jij kunt ook niets goed doen.”

Maup kreeg een draai om zijn oren en daar hij bang was, dat er nog meer zouden volgen, deed hij maar gauw wat moeder zei, en vluchtte de deur uit, de trap af en de straat op.

Weg was Maups goede stemming.

Kon hij dat nu helpen, dat zusje zich zo stootte? 't Was zusje haar eigen schuld immers.

Goed! Hij zou wel nooit meer op zusje passen. Maar moeder had hem toch zo weer nodig.

Vanavond moest hij vast al weer op zusje passen, maar dan deed hij het niet, hoor! Dan stootte ze misschien weer haar hoofd, en dan kreeg hij zeker weer de schuld.

Maup, balorig, slenterde verder. Op de hoek van de straat stond een rood kastje met een klein raampje bovenin. Het was een brandmelder.

Was er brand in de buurt, dan mocht je het raampje stuk slaan om op de knop te drukken die je door het raampje zien kon. Na een ogenblikje kwam dan de gewaarschuwde brandweer al aanrijden.

Maup bleef bij het kastje staan. Zou hij eens op het knopje drukken en dan hard weglopen? Dan zou dadelijk de motorspuit hard komen aanrijden. De sirene loeide zo ijzingwekkend, zo opwindend!

En zou dat nu werkelijk gebeuren, als hij, Maup, zo'n klein jochie, daar op dat knopje drukte?

Eigenlijk moest er hier een grote brand zijn. Maup keek eens langs de huizenrijen, doch nergens was iets te bespeuren, dat op brand leek.

Als er nu brand was, zou Maup natuurlijk dadelijk op die knop drukken. Als de brandweer kwam, was Maup al het brandende huis ingesneld om een kind te redden, dat boven nog ergens sliep.

Op zijn rug zou hij het kindje uit het brandende huis dragen; de mensen zouden jubelen; de burgemeester zou hem een pluimpje geven. En dan werd hij, Maup, ook brandweerman. Hij kreeg dan ook zo'n mooi pakje aan, een helm op, een bijl in de gordel. Hij werd dan chauffeur van de spuit. Wat zou hij rijden! Alle mensen zouden opzij springen, als ze de sirene hoorden. Hij zou zo hard rijden, dat de mensen ervan stonden te ijzen; en in de bocht zou hij maar een beetje vaart minderen. De mensen zouden denken: Daar slaat de spuit om, maar Maup zou netjes de bocht nemen.

Eventjes zou de spuit op twee wielen rijden.  
Dicht bij Maups voet lag een steen.  
Maup raapte de steen op, woog hem eens op zijn hand.  
De straat lag nog eenzaam en verlaten.  
Weer keek Maup naar het knopje achter het raampje.  
Wat kon het hem ook schelen, hij deed het.  
En toen opeens — rrang — sloeg Maup met de steen  
het ruitje stuk, drukte op de knop en vluchtte weg naar  
een leeg pakhuis, dichtbij.  
In de winkel op de hoek was de slager bezig. Hij hoorde  
de glas breken. De slager keek op. Een jongen in een  
groene trui liep hard weg. Wat had die jongen stuk-  
gegooid?

Hij keek eens naar zijn eigen  
ruiten, die waren alle nog  
heel.

De slager wist het niet.  
Hij ging weer door met zijn  
werk.

In de brandweerkazerne staan  
de brandspuiten klaar, om  
dadelijk uit te rijden, als be-  
richt van brand binnenkomt.  
Een brandweerman heeft de  
wacht bij het alarmtoestel.  
Daar gaat de alarmschel. Het  
nummer van de melder wordt  
opgenomen. Brandweerlieden  
snellen toe, enkele schieten  
nog haastig in hun jassen, hel-



men worden opgezet. Daar zitten ze al op hun plaatsen. De sirene waarschuwt de mensen; daar schiet de brandweerwagen naar buiten. Mensen stellen zich in veiligheid op de trottoirs, ze kijken nog even de voorbijsnellende auto na.

Enkele minuten nadat Maup op de knop heeft gedrukt, stopt de spuit al bij den slager op de hoek. Mensen komen nieuwsgierig uit hun huizen. Ook de slager, het slagersmes nog in de handen.

„Waar is de brand? Waar moeten we zijn? Waar is het?”

Niemand weet van een brand. Niemand roept om hulp.

Een agent komt haastig naderbij.

Men kijkt langs de huizen, maar nergens ziet men rook of vlammen.

Nu gaat den slager een licht op.

„O,” zegt deze, „nou weet ik het. Ik hoorde al glas breken, toen heb ik niet aan de melder gedacht. Zo, zo, dan heeft Maup dat uitgehaald.”

„’t Is loos alarm, mannen,” zegt hij tegen de brandweerlieden.

„Jullie kunt gerust weer inrukken. Ze hebben jullie bij de neus. Een jochie heeft de knop ingedrukt.”

De brandweerlieden mopperen wat. Ze nemen hun plaatsen weer in en daar ijlt de wagen weer naar zijn kazerne terug. De agent zal het zaakje wel verder opknappen.

„Slager, kun je me zeggen, wie die jongen was? Ken je hem?”

„O ja,” zegt de slager, „het is een brutaal straatjong.

Ik heb ook heel wat last van hem. Hij woont dáár, in dat huis. Maup Drok heet hij. 't Is een jochie met een groene trui aan. Een klein jochie, maar het is een rakker, hoor!"

En zo kreeg Maups moeder de politie aan de deur.

Op school die morgen werd onder lezen aan de deur getikt. Meester deed open.

Maup werd krijtwit, het duizelde voor zijn ogen. . . . in de deuropening stond een grote agent.

De kinderen werden doodstil.

Daar klonk meesters stem: „Maup Drok, jij moet met den agent mee.”

Traag kwam Maup voor de klas, zijn hoofd gebogen; zijn benen wilden haast niet voort van de schrik.

Willoos ging Maup met den agent mee.

Op het bureau kreeg hij een hevig standje. Een commissaris met een scherpe stem en steekogen las hem danig de les. Maup had al meer kattedwaad uitgehaald, als dat zo doorging, kwam Maup nog op een tucht-school terecht.

Of Maup blij was, toen hij gaan mocht!

Toen vader 's avonds van moeder de geschiedenis hoorde, werd Maup eventjes door vader over de knie genomen.

Maup zou dit grapje wel niet een tweede keer uithalen.



### III

„Maup, schil jij eens de aardappelen voor me. Ik ben zo druk. Toe jongen, waar zit je?”

„Ja moe!”

„Kom eens gauw hier!”

Maup, die het zaakje niet erg vertrouwde — hij zou wel weer moeten helpen — kwam tot bij de deur.

„Wat is er?”

„Ja, kom eens hier. Hoor eens.”

„Wat is er dan? Zeg het maar. Moet ik weer helpen?”

Maar Maup zag de aardappelen al staan. Nu wist hij genoeg.

„Nee, ik schil geen aardappelen. Dat is net zo'n vervelend werkje.”

„Kwajongen! Moet ik niet de hele dag voor jou werken en wil jij dat nou niet even voor je moeder doen. Je zult het doen. Hiér.”

Maar Maup was de deur al uit. Hij hoorde nog wel, dat moeder riep: „Als jij de aardappelen niet schilt, krijg jij ze ook niet te eten vanmiddag.”

Ook een zorg voor Maup.

Hij wist zich wel te redden. Dan hielp hij den bakker, dan kreeg hij wel een paar broodjes, of hij hielp straks de kooplui op de markt bij het afbreken der kramen, dan kreeg hij allicht een paar centen of een boterham. Hij had toch vacantie, fijn Kerstvacantie, aan tijd was hij dus niet gebonden.

De handen in de broekzakken ging Maup door de smalle straat. Hij was in een goede bui.

Lustig floot hij het aardige wijsje, dat hij pas op school

geleerd had. Ondertussen spiedden zijn ogen naar het een of ander, dat hem kon bezighouden.

Nu het tegen de middag liep, werd het wat drukker op straat.

Kijk, wat was ginds te doen?

Maup hoorde zingen. Hij zag platte petten met paarsige kleur. O, dan wist hij het al. Het Leger des Heils was daar weer bezig.

Maups weg voerde er langs. Op dat ogenblik had hij niets anders om zich mee te vermaken. Dus bleef Maup maar staan. Zingen hoorde hij altijd wel graag. Enkele mensen groepten al rond het koortje; het grootste deel der voorbijgangers had echter geen belangstelling voor het groepje en ging voorbij.

„Och, het Leger des Heils,” dachten ze. Het waren geen kwade mensen. Ze deden heel veel goed. Ze konden vrij in alle achterbuurtjes komen, men zou ze geen kwaad doen. Maar, och, eigenlijk vonden ze die mensen toch een beetje kinderachtig. Dwaze mensen, die zich druk maakten over de zorgen van een ander. Wie had al niet genoeg aan eigen zorgen?

Maup stond al gauw met zijn neus vooraan. Jammer, net was het versje uit.

Een vrouw klom op een kist en ging de mensen wat vertellen.

En kijk, ze vertelde net als die oude meneer in het park van Jezus. Nou was Maup een en al aandacht. Hij moest goed opletten of ze ook zei, hoe je een vriend van den Heere Jezus kon worden. Jezus, vertelde ze, werd geboren als een klein kindje. Natuurlijk, dat sprak vanzelf, vond Maup. Dat kindje Jezus werd wel

heel arm geboren. Er was niet eens een wiegje voor het kindje geweest, toen had moeder Maria het kindje in een voederbak gelegd.

Als man werd dat kindje door zijn vijanden op vrese-lijke manier vermoord. Die Jezus werd aan een kruis genageld en stierf zo onder ontzettende pijnen.

En toen zei die vrouw iets dat Maup niet begreep. Alle mensen waren eerst vijanden van Jezus, alle mensen hadden den Heere Jezus gekruisigd.

Maar Jezus was juist voor die mensen, die hem hadden gekruisigd, gestorven.

En dit had Maup gelukkig weer beter begrepen. Ieder, die voelde, dat hij slecht was en dit ook erg speet, maar het moest je ècht spijten, kon een vriend van dien Jezus worden.

Want Jezus was niet dood, hoor! Jezus was een heel machtige koning in de hemel.

Je moest dan maar tot Hem bidden, Hij hoorde je wel. Toen het verhaal uit was, trok Maup een man van het Leger des Heils bij de jas en vroeg:

„Heeft Jezus ook in een bootje gevaren en heeft Hij toen de golven stilgemaakt?”

„Ja,” zei die man, „Jezus heeft nog veel meer gedaan. Jezus wil jouw bootje ook graag aan de overkant brengen.”

De Leger-des-Heils-mensen gingen nu, jammer genoeg, naar hun gebouw terug.

Maar Maup had vooreerst genoeg om over na te denken. Fluiten deed hij niet meer.

Ja, hij was ook slecht. Hij deed heel veel gemene dingen. Hij schold mensen uit op straat, plaagde den sla-

ger op de hoek, die hem had verklapt; hij was gemeen tegen moeder.

Had hij nou niet even de aardappelen kunnen schillen? Moeder was toch ook zo druk.

Hij liet moeder maar alles alleen doen. Hij kon best wat helpen.

Slecht, dat was hij. Spijt had hij er ook wel een beetje van. Zou hij zeggen aan Jezus, dat hij zo slecht was en dat het hem speet en dat hij toch zo graag Zijn vriendje wilde zijn?

Dan moest hij bidden. Dan moest hij zijn handen vouwen en zijn ogen dichtdoen, dat had hij wel eens van buurkinderen gezien.

Maar dat kon je toch niet op straat doen. De mensen zouden hem uitlachen.

Zou hij in het lege pakhuis gaan?

Nee, hij zou het vanavond wel doen in bed, in het hoekje van de zolder. Daar zag geen mens hem.

De Heere Jezus wel, die kon overal kijken, ook in het duister.

Zo kwam Maup op de markt, waar al gauw andere dingen zijn gedachten aan Jezus verdreven.

#### IV

**W**at een drukte was het op de markt. Kopers en kijkers verdrongen zich voor de kraampjes.

Tussen de rijen kraampjes schuifelde langzaam een drom mensen voort. De kooplui schreeuwden luid boven het geroezemoes de prijzen van hun waren uit, prezen met veel koude drukte de kwaliteit van hun

zaken of beschimpten een concurrent. Vrouwen met dikke tassen zagen uit naar nog meer koopjes; een enkele agent schreed waardig tussen de mensen door, verheven boven dat alledaagse gedoe, bewust van zijn macht.

Zie, dat was nu juist iets voor een jongen, zo'n markt. Hier viel wat te beleven. Hier kon je je jongenshart nog eens ophalen.

Je kon al het moois bekijken. Zo lang, als je het bekeek, zo lang was het van je.

Daar had je een padvindersmes. Jô, zo mooi! Behalve twee messen zaten er nog een kurketrekker en een priem in. Er zat een haakje aan om het aan je broekriem te hangen. Natuurlijk moest hij er dan ook die fijne sportriem bij hebben met die ijzeren ringen erin. Aan die ene ring moest het mes hangen en dan dat fluitje, dat kwam aan die andere ring. Dan zou hij met Japie afspreken, één korte fluit en één lange fluit betekende: Japie, Maup heeft je nodig. Eén korte fluitstoot, één lange, één korte bijvoorbeeld: Pas op jongens, daar is een agent. Dat zou fijn wezen, dan kon zo'n agent je nooit te pakken krijgen.

Wat zouden de jongens opkijken als hij, Maup, daar aan kwam stappen met zo'n bruinglimmende riem om en zo'n prachtmes en een fluit er aan bengelend.

Maup zou natuurlijk net doen of hij die bewonderende blikken van de jongens niet zag. Hij zou natuurlijk heel gewoon doen. Maar door die riem en dat mes en die fluit was hij dan de aanvoerder van de jongens. Wat hij zei, gebeurde. Hij zou bevelen, de jongens zouden op zijn wenken vliegen.

Kijk eens, daar lag ook een mooi zakboekje. Dat zou hij dan in zijn zak hebben. Er zat een potlood opzij van het boekje.

Als dan alle jongens om hem heen stonden, zou hij met groot gebaar het boekje uit zijn binnenzak halen — hij kon best een zakje aan de binnenkant van zijn trui maken — en dan zou hij plechtig al hun namen opschrijven.

Zijn naam bovenaan.

Maup Drok. President van de club: „Wij zijn getrouw,” of zo iets.

Japie zou misschien secretaris mogen zijn

Zo stond Maup heel veel mooie dingen te bedenken, tot de koopman hem plotseling deed opschrikken uit zijn mooie dromen. Hij vertrouwde dat vieze gore ventje met zijn kapotte trui niet.

„Zeg, aap van een jongen, wil jij wel eens gauw maken dat je wekomt? De mensen kunnen er niet bij. Straks graai je me nog wat weg.”

Maup was woedend. Hij smeed gauw wat dingen in de kraam door elkaar en ging toen tergend langzaam weg. De koopman stond te tieren op dat brutale jong, maar Maup wist wel, dat hij toch niet wegkon van de kraam. Hij stak zijn tong nog eens uit en toen hij een pet van een agent zag boven de mensen uit, was hij al gauw door de gaatjes in de mensendrom weggeslipt.

„Hè, Maup, ben jij daar ook? Kom eens mee. Jô, ik heb een reuze plan. Kom dan, jô. Dan zal ik het je vertellen. Ginds, hier is het zo druk.”

't Was Japie. Maup liet zich meetrekken.

„Luister eens,” vertelde Japie, toen ze op een stil plekje

waren. „Jô, daar staat zo'n dikke man, zó'n buik” — en Japie wees, hoe geweldig dik die buik wel was — „zó'n buik; hij kan zijn eigen schoenen niet zien of hij moet met een bogie kijken. Die staat ginds op de hoek met ballonnetjes.”

En nu ging Japie geheimzinnig fluisteren:

„Durf jij er een de lucht in te laten gaan? Ik heb een schaartje om het touwtje door te knippen. Dan zal je dien dikkerd zien kijken, zeg. Durf je?”

Het gewaagde in deze deugnieterij trok Maup aan. Hij speelde graag met gevaar.

„Jawel, geef maar op dat schaartje.”

„Zeg,” ratelde Japie al weer door, „zeg, dan zal ik naar hem toe gaan en net doen of ik er één wil kopen; dan vraag ik de prijs en dan kom jij van de andere kant en knipt — rits — het touwtje door.”

Daar gingen de schelmen. Het leken een paar onschuldige jochies, maar pas op voor ze.

Ze loerden eerst of er ook een agent in de buurt was. Nee, het terrein was veilig.

Japie met een schijnheilig gezicht naar den koopman. „Koopman, wat kosten die ballonnetjes?”

„Tien cent, jongen. Hoe één wil je hebben? Een rode, gele of één met een vogel er op?”

Maup was van achter dichterbij gekomen, het schaartje in de hand. Klik, daar knipte het schaartje een touwtje door en een mooi geel ballonnetje steeg omhoog.

„Hei!” schreeuwde de koopman.

Hij sprong op en greep naar het ballonnetje, maar hij greep lucht. Het ballonnetje steeg statig hoger. Mensen

lachten om den dikken ballonkoopman, die zo grappig driftig werd. Maup en Japie maakten zich ijlings uit de voeten. Op een veilig plaatsje grinnikten ze het uit van de pret. Ze wezen elkaar het ballonnetje, dat boven de huizen rees en toen wegzeilde over de stad.

„Waar heb je het schaartje, Maup?”

Maup zocht in zijn broekzakken, maar daar had hij het niet.

„Ik weet het niet. — Weg!”

Maup zocht nog eens in zijn broekzakken; haalde er dan alles uit: touw, een oud spiegelkje, verroeste spijkers, doch geen schaartje.

Toen Maup het touwtje doorgeknipt had, had hij het schaartje laten vallen. In zijn overhaaste vlucht, had hij aan geen schaartje gedacht.

Maar Japie vertrouwde Maup niet.

't Was zo'n mooi schaartje. Maup had het zeker ook mooi gevonden.

„Je hebt het zeker verstoppt. Je wilt het stiekum houden. Ik wil het terug hebben.”

„Och vent, ik heb het niet. 'k Heb het zeker verloren. Hier heb je mijn spiegelkje.”

Maar daar wilde Japie niks van weten. Maup had het schaartje vast weggemoffeld.





„Dief, lelijke dief. Wil je het teruggeven?”

Dat was te veel voor Maup.

„Dat zal ik je leren, wie er een dief is.”

Japie wachtte Maup echter niet af. Maup was jammer genoeg sterker dan hij en daarom vond Japie het maar beter om het hazenpad te kiezen.

Verontwaardigd over zijn vriend Japie, ging Maup weer op zijn eentje wat uitstallingen bekijken.

Voor een kraampje met tweedehands boeken bleef hij staan. Boeken konden hem anders niet zo veel schelen.

Toevallig viel zijn oog op een boek, dat lag openge-slagen bij een plaatje. Maup bezag het en daar las hij onder het plaatje: Jezus zegent de kinderkens.

Nu was Maup één en al belangstelling.

Wat een mooie plaat. Veel mooier dan dat kleine plaatje van dien meneer uit het park.

Kijk, die moeders brachten hun kinderen allemaal bij den Heere Jezus. Eén zat er maar zo op Zijn knie. De rechterhand van den Heere Jezus lag op het hoofd van een jongen. Als hij, Maup, dat nu eens was. Zo dicht bij den Heere Jezus en dan Zijn hand op je hoofd. Wat zou Maup veel van Jezus houden. In dat boek zou wel veel van Jezus te lezen staan. Håd hij het maar, dan haalde hij het plaatje er uit en dat hing hij dan boven zijn bed en uit het boek zou hij dan een heleboel te weten komen over den Heere Jezus. Volgende week zou hij kijken of het er weer lag. 't Was een paars boek met gouden letters er op.

Toen bekeek Maup nog eens goed het plaatje en ging naar huis. Moeder had vanmorgen wel gezegd, dat hij geen eten kreeg, maar dat kende hij wel. Ze was het

natuurlijk al vergeten en zo niet, dan zou hij wel iets voor moeder doen, dan werd ze zo weer goed.

Maups gedachten gingen weer naar Jezus. Wat had die vrouw van het Leger des Heils ook weer gezegd? Als je wist, dat je slecht was en het je erg speet, kon je vergeving vragen aan Jezus, dan kon je Zijn vriendje worden.

Daar had hij nu toch op de markt weer heel wat slechts gedaan. Had hij eerst niet de spullen van den koopman door elkaar gegooid en toen van dien ballonkoopman een ballonnetje laten vliegen?

Ja, slecht was hij. Hij zou eens beter gaan oppassen. Hij zou nu moeder eens flink gaan helpen en morgen ook.

's Avonds in het hoekje van de zolder vouwde Maup zijn handen en zei aan den Heere Jezus, dat hij zo heel slecht was en of de Heere Jezus hem gelukkig en blij wilde maken en hem helpen tegen het kwaad. Mocht hij niet een vriendje zijn van den Heere Jezus?

## V

**H**et liep tegen Kerstmis.

Op de markt stond een kerstboom, geplaatst door het Leger des Heils. Twee potten stonden er onder, waar de rijkere mensen een gave in konden doen voor het Kerstfeest der armen.

Veel heren in dikke jassen en veel dames gingen voorbij. Een enkele deed een geldstukje in één der potten.

Een troepje jongens stond de boom te bewonderen. Ook Maup was erbij. De kerstboom trok hem aan,

ook omdat het iets met Jezus had uit te staan.  
Een van de mannen, die bij de boom hoorden, ging naar het troepje jongens.

„Zo jongens. Zijn jullie wel eens naar het Kerstfeest geweest?”

„Nee,” zei Maup, „ik nog nooit. Ik zou er wel graag naar toe willen.”

„Nou, kijk eens hier. Daar heb jij dan een kaartje. Dan mag je Vrijdagavond, halfvijf, Kerstfeest komen vieren in het Concertgebouw. Daar staat een heel grote boom en daar komen honderden kinderen. Hoe heet je?”

„Maup Drok.”

„Nou Maup, dan kom je maar, hoor.

Vrijdagavond, om halfvijf.”

Dat was een bof voor Maup.

De andere jongens wilden geen kaartje. Nee, daar gingen ze niet heen. Je had grote kans door andere jongens te worden uitgelachen.

Doch Maup gaf daar niet om. Hij zou er stellig naar toe gaan.

Van al dat staan had Maup koude voeten gekregen. Het was koud. Dat kon je wel zien aan de gezichten van de voorbijgangers.

Ze hadden allen haast om bij de warme kachel te komen. De lucht was donker en dreigend. Er vielen enkele druppeltjes. Jammer, dat het geen sneeuwvlokken waren.

Maup dacht er over om naar huis te gaan. Hij veranderde echter van plan, toen hij bemerkte, dat de neervallende druppeltjes in ijs overgingen, zodra ze met

straat of trottoir in aanraking kwamen.

De enkele druppeltjes werden tot een fijn motregentje.

Het werd glad.

Hier en daar zag je al mensen uitglijden.

Als dat zo een poosje doorging, zou het autoverkeer gauw stil liggen.

Nee, Maup ging nu niet naar huis.

Nog een ogenblikje en dan zou je overal kunnen glijden.

Soms moest Maup lachen om de malle bewegingen van mensen, die dreigden te vallen.

Wat liep die dikke dame daar met voorzichtige schuifelpasjes. Ja, juffrouw, pas maar op, hoor, dat uwes eerwaardige dikkgheid niet met de aarde kennis maakt.

Hé, wat gebeurde ginds in de bocht? Iets met een auto? Toch geen ongeluk?

Maup er heen.

Een auto stond dwars op de weg.

De chauffeur had plotseling moeten remmen voor een voetganger en daardoor was de auto van achteren omgegleden. Gelukkig was het goed afgelopen. De auto werd weer recht geschoven en tufte zoetjes verder.

Wat mensen bleven nog napraten over het ongeval en trokken zo meerdere nieuwsgierigen, die een ernstig ongeluk vermoedden. Al gauw stopte een prop mensen het verkeer. Tevergeefs maande een agent tot doorlopen.

Maup stond bij een paar heren en vertelde opgewonden wat hij er van wist. Hij was immers een van de eerste aanwezigen geweest.

„Ja, en de chauffeur zag net zo wit. Hij had gedacht — nou daar ga je ondersteboven. Het was nog net goed gegaan. De wagen was maar zo, roetsjj, een halve slag omgedraaid.”

Getoeter. Een andere auto naderde.

De mensen gingen gauw op zij, maar Maup merkte niets, hij stond nog druk te redeneren.

„Jongen, aan de kant!” schreeuwde de agent.

Plotseling bemerkte Maup vlak voor zich een grote, glanzende, dreigende auto. In zijn schrik sprong hij vlug aan de kant, zonder echter om de gladheid te denken. Hij gleed dan ook uit en kwam zo ongelukkig op zijn voet terecht, dat hij het uitkernde van de pijn.

„Au, au mijn voet, ooh, mijn voet. Au-au — oo!”

De tranen sprongen Maup in de ogen.

Hij bleef op de grond zitten, zijn beide handen aan de bezeerde voet. Maup had zijn voet verstuikt.

„Is er nu toch een ongeluk?” dachten de mensen, die al weer verder wilden gaan. De agent ging naar Maup en bekeek zijn been.

„Nou, niet gebroken gelukkig. Wat doe je ook op straat, jongen. Wacht, ik zal je even ginds neerzetten.”

Hij beurde Maup op en zette hem in de vensterbank van een winkel. De mensen bleven met



uitgestrekte halzen toekijken.

„Kun je niet lopen?” vroeg de agent.

Maup probeerde. Hij was niet kleinzerig, maar nu moest hij zich op de lippen bijten om het niet uit te schreeuwen van de pijn. Het ging niet.

„Vervelende geschiedenis!” bromde de agent. „Veroorzaakt me zo'n jongen een hele verkeersopstopping en dat met die gladheid. Mensen, loop toch door, als-jeblijft.”

De agent kon niet langer bij Maup blijven. Het hele verkeer liep in de war. Nog meer mensen stroomden toe. Auto's konden niet meer passeren. Ze moesten stoppen en daarbij kwamen er velen door de gladheid scheef op de weg te staan. Een paar andere agenten kwamen hun makker te hulp om het verkeer weer op gang te krijgen.

Maup zat nog steeds in de vensterbank.

Twee sterke mannen uit Maups wijk kregen medelijden met hem. Ze namen Maup tussen zich in en droegen hem zo weg.

Nu trokken de mensen ook weg. Toch moesten de agenten nog een kwartiertje hard werken voor het verkeer zijn normaal verloop had.

Maup werd door de beide mannen thuis gebracht.

Alleen was hij er nooit gekomen.

„Je eigen schuld,” zei moeder. „Wat doe je ook zo laat op straat? Ga maar gauw in vaders stoel zitten. Wacht, ik zal je helpen.”

Wat zat Maup daar nu heerlijk veilig in vaders grote stoel. Behaaglijk snorde de kachel. Het licht van de straatlantaarn wierp grillige lichtplekken op het be-

hang. Zusje dreutelde om zijn stoel.

't Was hier nu echt gezellig. Waarom was hij straks toch niet dadelijk naar huis gegaan?

's Nachts droomde Maup, dat hij weer op straat tussen heel veel mensen stond. Daar stoven plots allen uiteen. Maup bleef staan. Hij begreep niet, waarom al die mensen wegvluchtten. Maar o, wat een schrik. Een monster van een auto stormde op hem af. De auto was al vlak bij. Hij moest wegspringen, maar de angst verlamde zijn benen. Nog enkele meters en de auto zou hem overrijden. Dan, in zijn ontzettende angst, liet Maup zich op zij vallen. Toch reed de auto nog over zijn been.

Maup schrok wakker. Zijn voet deed pijn. In zijn slaap was zijn verstuipte voet van de andere gegleden. Dat had weer eventjes pijn gedaan en hem die akelige droom bezorgd.

Hoe lang zou hij met die voet thuis moeten zitten? Een week wel? Jammer van de vacantie. Morgen was de voet zeker niet weer beter en overmorgen ook niet. Hoe lang zou het duren? O, en Vrijdag was het immers Kerstfeest van het Leger des Heils. Als dan die voet maar beter was. 't Was nu Zaterdag. Die voet had dus bijna een week de tijd om op te knappen.

Zou het kaartje voor het Kerstfeest nog in zijn broekzak zitten? Hij had vanavond ook vergeten te vragen of hij een vriendje mocht zijn van den Heere Jezus. Zou hij dat nu nog doen?

Vader en moeder sliepen, niemand zag hem.

Alleen de Heere Jezus wél.

En in het holle van de nacht vouwde Maup zijn han-

den en bad: Heere Jezus, ik ben zo heel slecht. Ik heb er echt spijt van. Ik zou zo graag een vriendje van U zijn en ik wou zo graag naar het Kerstfeest. Zorg U maar, dat dan mijn voet weer beter is.

En zie, de voet was Vrijdags weer zoveel beter, dat Maup er heel voorzichtig op lopen kon. Als hij zo nu en dan eens uitrustte, zou hij best bij het Concertgebouw kunnen komen.

Toen Maup moeder polste of hij naar het Kerstfeest van het Leger des Heils mocht, keek ze hem wel een beetje verwonderd aan, maar ze vond het na enige aarzeling toch goed; misschien liep hij er nog wat òp. Vader vond het niet zo dadelijk goed.

„Och, jonge, wat heb je daar nou aan, aan dat vroom gedoe? Wat kom je er verder mee in de wereld? Kun je daarvan eten?”

Maar Maup liet zich niet van zijn stuk brengen. Had de Heere Jezus niet gezorgd, dat hij toch naar het Kerstfeest kon?

Wat wist vader van Jezus? Bad vader wel eens, zoals Maup? Nee, vader had ongelijk, Jezus kon wèl helpen. En Maup ging. Hij genoot van de mooie kerstboom; hij kreeg chocola en versnaperingen, maar het voornaamste was, Maup hoorde weer meer van den Groten Kindervriend, nu ook stellig zijn Vriend.

De geschiedenis rond dien Groten Kindervriend ging Maup nu al beter begrijpen.

Zo zorgde de Heere Jezus voor zijn vriendje Maup.



Het was weer marktdag.

Onder rekenen die morgen had Maup er plotseling aan moeten denken. Na de geschiedenis met den ballonkoopman was hij er niet geweest.

Zou dat boek er nog liggen met dat plaatje erin van den Heere Jezus met de kinderen? Dat was toch zo'n mooi plaatje geweest. Veel mooier dan dat plaatje van dien meneer uit het park. Dat had hij óók nog. Het was wel wat viezer geworden. Hij had het ook zó vaak bekeken.

Dadelijk uit school holde Maup naar de markt. Zou het boek er nog zijn? 't Was een paars boek met gouden letters erop. Zou het weer opengeslagen liggen bij dat plaatje? In dat boek zou wel heel veel over den Heere Jezus geschreven staan. Had hij dat boek maar. Wat zou het kosten?

Al gauw was Maup bij het boekenstalletje. Speurend gingen zijn ogen over alles wat er lag uitgestald. Het boek lag er niet bij. Jammer. De vorige keer had het dáár gelegen, daar bovenaan. Nee, nu was het er niet meer. Zeker verkocht.

Nog eens gingen Maups ogen zoekend rond over al die boeken.

En toen plotseling, daar ontdekte hij het, vlak voor zich. Maup schrok ervan. Als hij tegen de kraam ging staan, raakte hij het boek met zijn buik aan.

Ja, daar stond het op zijn kant tussen andere boeken in. Ja, het was een paars boek en met gouden letters stond er op de band: *Jezus van Nazareth*.

Maup schuifelde achteruit. Hij verdween tussen de mensen. Hij dorst niet langer zo dicht bij het begeerde boek te staan. De koopman mocht zijn gedachten eens raden.

Zou hij het wegpakken? Het kon best. Als de koopman bezig was met een koper en niet oplette, kon je het al gauw onder je trui smokkelen. Maup was daar wàt handig in.

Maar dat was wat wègnemen. Een bóék nog wel. Zou dat slècht wezen? Ja, natúúrlijk was dat slecht. Het was stelen.

Maar in dít geval was het eigenlijk iets anders. Hij wilde zo graag die plaat hebben van den Heere Jezus en nog meer van Jezus te weten zien te komen uit dat boek. De Heere Jezus wist toch alles. Dan wist de Heere Jezus ook, dat Maup het niet zo kwaad bedoelde, dat Maup het juist deed uit liefde tot Jezus. Dan mocht het misschien wel. Die koopman had nog zoveel boeken.

Als hij over een jaar centen verdiende, kon hij het immers betalen.

Maup zocht het boekenstalletje weer op. Hij wist nog niet, wat hij zou doen. Dadelijk werden zijn ogen weer getrokken door hèt boek: *Jezus van Nazareth*. Hij zag niets anders, dan die paarse kleur met die gouden letters. Hij ademde gejaagd, zijn hart bonsde, zijn gezicht trok wit weg, zijn handen beefden in zijn broekzakken.

Maup ging weer vlak tegen het boek staan. Hij keek schijnbaar achteloos naar heel andere boeken bovenaan.

De koopman lette niet op hem.

Daar kwam een kellner met een blad vol dampende koppen koffie. Hij ging achter langs de tentjes.

„Koopman, hier is je koffie.”

„Man, je komt, of je geroepen was. Ik dacht net, waar blijft mijn koffie. Dat valt er nu lekker in met die kou.”

De koopman draaide zich van zijn kraam af, pakte het kopje koffie, maakt nog een grapje met den kellner, en dronk toen behaaglijk, langzaam zijn kopje koffie leeg.

Maup stond te trillen van opwinding.

De gelegenheid was zo gunstig. De koopman lette niet op zijn boeken. Niemand zou iets merken. Het was tē verleidelijk.

In een ogenblik was het gebeurd.

Maup had zijn hand al om het boek en vlug verdween het onder zijn trui. Toen de koopman zijn koffie uitgedronken had, was Maup al kalm doorgelopen, net of niet onder zijn trui een boek van den koopman verborgen zat.

Maar een agent had Maup gadegeslagen.

Hij had de groene trui herkend. Dat was immers die jongen, die een poosje geleden op het bureau was gebracht, omdat hij baldadig loos brandalarm had gemaakt? Wat wilde die jongen zo dicht op die kraam? De koopman dronk zijn koffie, merkte niets, maar de agent zag de vlugge beweging van Maup en ook dat Maup iets onder zijn trui stopte.

Wat schrok Maup, toen daar een forse hand hem bij de schouder pakte en een andere hand het boek van

onder de trui te voorschijn bracht.

„Zo, jochie, wou jij een boek gappen? Kom jij maar eens mee naar het bureau. Daar kennen ze jou al langer dan vandaag!”

Maup dacht zich nog los te rukken, maar geen denken aan, hoor; de agent had hem vast en hield hem vast.

„Ik wil niet mee. Ik wil niet mee. Ik wil niet. Laat me los! Ik heb niet gestolen. Ik ben geen dief. Laat me los!”

Maup rukte en trok, in zijn angst schopte hij zelfs den agent tegen de benen.

De agent werd kwaad.

„Wel, jou kwajongen. Vooruit, zeg ik je.”

Ruw sleurde hij Maup een eind mee.

Natuurlijk vormde zich dadelijk een kring toeschouwers om Maup en den agent.

Opgeschoten jongens hitsten Maup nog meer op. Ai, wat kreeg de agent daar een schop tegen de schenen.

Net goed.

Oude vrouwtjes zagen meewarig toe.

Och, die arme jongen! Zijn trui zat hem boven aan zijn hoofd. De agent rukte toch veel te hard aan de arm van dat ventje.

Enkele buurtbewoners wilden Maup te hulp komen.

Eén gooide een verrotte appel naar den agent en zeer waarschijnlijk zouden de opdringende omstanders Maup bevrijd hebben, als niet een tweede agent was komen opdagen. Nu was Maup niet meer te redden.

Tussen hen in werd de tegenspartelende Maup naar de dichtstbijzijnde politiepost gesleurd.

Weer moest Maup naam, adres, ouderdom en heel veel meer opgeven. Het gestolen boek bleef op het bureau. Toen kon Maup gaan.

Wat zat Maup in angst. Hij had geen standje gehad. Hij zou er wel meer van horen, had de commissaris gezegd. Zou hij nu naar een tuchtschool moeten? Mis-



schien wel. O, dat die agent hem ook zien moest! . . .

Maup begon te huilen van verdriet.

Hij had het immers zo goed bedoeld. Hij had in dat boek willen lezen van den Heere Jezus. Hij wist nog zo weinig van den Heere Jezus en hij had het later toch willen betalen, als hij geld verdiende. Wist Jezus dat dan niet? Waarom had Jezus dan niet gezorgd, dat die agent hem niet zag?

Ja, nou zag hij wel, dat vader gelijk had. Wat had je aan dat vrome gedoe?

Hij had de vriend van Jezus willen zijn. Jezus had hem in de steek gelaten.

Nooit ging hij weer bidden.

Hij zou zich in het vervolg zelf wel redden.

Hij was zeker te smerig en te arm voor Jezus.

Die wilde zeker alleen maar rijkeluis-jochies tot vriendje.

Zo was het vertrouwen van Maup in den Kindervriend danig geschokt.

In een eenzaam hoekje huilde hij zijn woede en spijt uit.

Maar in dat eenzame hoekje zag de Heere Jezus Maup wel. Jezus had hem toch lief. Jezus liét hem niet in de steek!

Maar de weg, die Maup gaan wilde, leek den Heere Jezus niet de juiste.

## VII

**H**et gevolg van deze diefstal was, dat Maup, die zich al meerdere malen aan ernstige straatschenderij had schuldig gemaakt, naar een opvoedingsge-

sticht zou worden gestuurd.

Vader was woedend geweest, had hem vreselijk geslagen. Moeder had gejammerd, dat het nog eens heel ongelukkig met Maup zou aflopen.

Wekenlang had Maup in angstige spanning uitgezien naar den man, die hem zou komen halen.

Op een Maandagmorgen was het zo ver.

Maup hoefde niet naar school. Hij kreeg een heel nieuw pakje aan. Moeder hilde, toen ze het hem aanhielp. Ook bij Maup kwamen de waterlanders te voorschijn. O, wat voelde hij zich ellendig. Wat hield hij nu oneindig veel van moeder en zusje. Als hij nog thuis mocht blijven, zou hij nooit weer kattedwaad uithalen en wat zou hij moeder dan goed helpen in het vervolg. Maar zo'n mooie wending nam de zaak niet.

Een meneer in een donkere jas, met een ronde zwarte hoed op, haalde hem tegen twaalven af.

Onstuimig omhelsde hij moeder en knuffelde zusje nog eens wild tegen zich aan.

Een ogenblik dacht hij erover, om weg te stormen, de straat op, zodat die meneer hem niet kon krijgen; misschien kregen ze dan nog wel medelijden. Maar tenslotte ging hij toch maar zoet mee. De politie zou hem immers toch zo te pakken hebben. Dat hielp je niets. De politie kende geen medelijden; dan kreeg je nog meer straf.

Moeder ging mee tot voor het huis. Daar stond ze nog lang te wuiven. Telkens ging de rug van haar hand langs haar ogen. Hij zelf had een brok in de keel. De burenen stonden te kijken en smoesden natuurlijk, dat

hij voor diefstal naar de tuchtschool moest; een schande voor de ouders, zo'n jongen. Maup liet het hoofd van schaamte zakken. Hij dorst niet meer op te zien, zag niets dan de ronde straatkeien. Dit was misschien maar goed ook, want zodoende zag hij gelukkig de spotlach niet, die er speelde op het dikke gezicht van den slager.



Wat reisden ze een eind met de trein!

Eerst met de sneltrein, dan met een locaaltje. Maup had nog nooit in een trein gezeten. Hij zat schuw in zijn hoekje, voelde zich eenzaam en verlaten. Zijn begeleider las de krant. Deze schonk niet veel aandacht aan hem.

Zo kwamen ze aan op een klein stil dorpje.

Maup rook er de dennengeur, toen ze het station uitkwamen.

Wat was het hier stil! Maup kon er eerst niet aan wennen.

Een groot wit gebouw, met grote ramen zonder vensters aan een eenzame weg, daar moesten ze zijn.

Wat was het eerst vreemd in dat grote gebouw. Wat een grote, hoge gang. Wat een ruime zalen. Hoe klein was hun kamertje thuis toch.

Een man met een uniformpet op wees hem, op een slaapzaal met wel zestien bedden, zijn bed en zijn



kastje. Hij moest zich dadelijk verkleden. Zijn Zondagse pak moest uit en verwisseld worden met een blauw werkpakje. Toen moest hij in de werkkamer van den directeur komen. Deze zat tussen veel boeken en papieren aan zijn schrijftafel.

„Maup Drok,” zei de directeur, „nou hoop ik, dat je een flinke kerel zult wezen. Hier worden geen lieve koekjes gebakken, hier is het luisteren en gehoorzamen. Ik zal gauw genoeg weten of je je best wilt doen. Dan zul je aan mij geen kwade hebben, maar anders. . . .”

Ja, Maup zag het wel aan die ogen, hij beefde ervoor. Anders. . . . Ja, hij zou zijn best doen. Hij zou zorgen, dat hij met een jaar weer naar huis mocht. Ze zouden niet over Maup te klagen hebben.

En Maup dééd zijn best.

Op school was het een lust hem te zien werken. Bij het schrijven kwam zijn tongpuntje uit zijn mondhoek kijken en de sommen had hij in een wip af. Hij kreeg er zelf schik in.

Had zijn vorige meester het gezien, dan had hij vast weer gezegd: „Zie je wel, als ze maar willen.”

En dat was niet alleen zo op school, maar ook in het vaklokaal, waar Maup voor timmerman leerde.

De baas had schik in dat kwieke ventje, dat alles zo vlug begreep. Al gauw kon Maup aardig overweg met hamer, zaag en beitel.

Nee, men had niet te klagen over Maup.

Maup wende al. Tussen de jongens waren er wel eerst, die den nieuweling treiterden, maar de timmerbaas had het gauw in de gaten.

De grootste belhamel kreeg een klap om zijn oren en daarna was het niet meer gebeurd.

Toch was Maup de oude niet. De snaakse, guitige Maup had men hier nog niet leren kennen. Maup miste zijn vrijheid te erg. Thuis had hij gedaan, wat hij verkoos. Hij was daar zo vrij geweest, als een vogeltje in de lucht. Met weemoed dacht Maup terug aan de heerlijke, avontuurlijke zwerftochten met Japie door de stad.

Toen kwam hij slechts naar huis, als hij het wilde.

Op straat in de drukte, daar was hij in zijn element. Hiér was het uit met die ongebonden vrijheid. Hiér heersten orde en regelmaat. Hiér was de wil van directeur, baas of meester wet, naar Maups wil werd niet gevraagd; hij had slechts te gehóorzamen.

En dan was daar ook nog die grote teleurstelling, de teleurstelling, dat al dat mooie van Jezus, dat hij gehoord had, niet voor hèm was geweest.

Wat had hij zich toch dom aangesteld.

Daar was hij nu in een gesticht terechtgekomen, omdat hij een boek had weggehaald, een boek over dien Jezus, die niets van hem, Maup, wilde weten. Hij was zeker te vuil of te arm of te ondeugend om een vriendje van Jezus te kunnen zijn.

Bidden zou hij nooit meer doen.

Hij schoot er immers niets mee op, dat zag je duidelijk. Nee hoor, hij wilde nooit meer iets met Jezus hebben uit te staan. Ze baden hier ook tot Jezus en lazen geschiedenissen voor van Jezus en 's morgens op school werd van Hem verteld.

Hij zou het maar stilletjes bij zich neer laten zakken;

ze konden zo veel voorlezen en vertellen van Jezus, als ze wilden, hij, Maup, zou er zich niets van aantrekken.

Maar toen de volgende ochtend op school verteld werd van den Goeden Herder, toen moest Maup wel luisteren, al wilde hij ook niet.

Hij móést luisteren, hoe de Goede Herder dat verloren schaapje terugbracht bij de kudde. En Maup dacht eventjes: Als ik ook eens zo'n verloren schaapje was en in groot gevaar en als dan die Goede Herder mij ook eens terugdroeg op zijn schouders, wat zou dat heerlijk zijn, wat zou ik veel van dien Herder houden. Maar nee, waar dacht hij weer aan. Die Herder wilde van hem niets weten. Die Herder wilde Maup niet bij zijn schaapjes hebben. Die Herder liet hem, Maup, maar in de moeilijkheden zitten.

Maup wilde er niet meer aan denken. Hij begon ijverig aan zijn sommen en zette zo voor een poosje de gedachte aan den Goeden Herder uit zijn hoofd. Doch telkens kwam ze terug, aan tafel, onder het eten, onder het timmeren, 's avonds op bed.

Wie zou het winnen, Maup of die gedachte?

Maup of den Heere Jezus?

## VIII

't **W**as Zondag.

Het winterzonnetje gluurde tussen de gordijnen door, de slaapzaal binnen.

Dachten die jongens vandaag niet aan opstaan? Het was al bijna acht uur. Ze moesten toch om zeven uur er uit?

Ja, maar nu was het Zondag.

Pas om acht uur kwam een oppasser, luid klingelend met een bel, de jongens wekken.

Jongenshoofden met verwarde pruiken en dromerige ogen kwamen van onder de dekens te voorschijn. Uitroepen als: „Morge.” „Mooi weertje, jongens.” „Fijn, vrije dag! Vanmiddag een fijne wandeling!” klonken door de zaal.

Dekens vlogen af en even later was alles in rep en roer. In het waslokaaltje spatten de frisse druppels rond; de jongens waren zo blij luidruchtig, dat de oppasser ze wat moest temperen. De grappen vlogen over en weer. Vandaag werd het een heerlijke, feestelijke, vrije Zondag. Vandaag geen blauwe werkplunjes aan. De beste spullen werden voor de dag gehaald. Een ieder ging zich eens terdege opknappen.

Voor Maup was dit de eerste Zondag, die hij hier meemaakte. Misschien was hij daarom de enige, die niet meedeed aan de roezemoezige drukte.

„Goed geslapen, Maup?” vroeg zijn buurman.  
„’t Wordt een fijne dag, jô.”

„Ja, ’t is mooi weer. Zeg, wat moeten we vandaag zonal doen?” vroeg Maup.

„Nou jô, eerst naar de kerk natuurlijk en dan spelen in de tuin. Vanmiddag wandelen en daarna mag je doen, waar je zin in hebt: spelen, dammen, een boek lezen of wat je maar wilt.”

Dat laatste hoorde Maup al niet meer. Dus na het ontbijt moesten ze eerst naar de kerk. Een onwillige rimpel kwam er boven Maups neus. Hij wilde immers niets meer met Jezus te maken hebben.

Vroeger had Maup er wel eens aan gedacht om ook 's Zondagsmorgens mee zo'n kerk binnen te sluipen, om daar mee aan te horen, wat die dominee allemaal vertelde.

Maar die kerkmensen zagen er allemaal zo netjes uit en Maup had altijd zulke slordige kleren aan. Schaamte had hem weerhouden.

Nù had hij goede kleren, nù hoefde hij zich niet te schamen, nù kon hij naar de kerk, maar nù had Maup geen zin.

Jezus wilde hem, Maup, immers niet tot vriend. Waarom zou hij dan naar de kerk gaan?

Jezus gàf niets om hem.

Hij wilde straks niet naar de kerk.

Maar . . . na 't ontbijt moesten de jongens allen in de rij. Onder begeleiding zouden ze zo dadelijk naar de kerk afmarcheren.

„Maup Drok, kom jij maar hier, naast Klaas,” zei de begeleider.

Maup verroerde zich niet.

„Nou, hoor je me of hoor je me niet? Jij hièr, Maup.”

Maup kwam nog niet, bleef staan, waar hij stond. De jongens keken vreemd op. Wat had die nieuweling?

Nu had hij het toch wel gehoord?

Hij moest naast Klaas Tiersma staan.

„Jongen, hoor je me nou? Hièr, zeg ik je.”

De oppasser greep Maup bij de schouder en duwde hem op zijn plaats.

Maup sprong echter dadelijk weer uit de rij.

„Ik wil niet. Ik gà niet naar de kerk. Ik blijf thuis.”

„En nu — een, twee, drie — gehoorzamen,” beval de

oppasser. „Geen kuren meer, begrepen?”

Toch rukte Maup zich weer los.

„Ik ga niet, ik ga niet, ik ga niet naar de kerk.”

Nu was het uit met het geduld van den oppasser. Twee sterke armen grepen Maup op en droegen hem naar de cel, waar de ondeugende, grote jongens wel eens werden opgesloten. Maup werd naar binnen gestoten, de deur kwakte dicht, de grendel ging erop en de weerspannige Maup kon daar vandaag nadenken over zijn koppigheid.

De andere jongens gaan naar de kerk. De oppasser heeft aan den directeur gemeld, wat gebeurd is met Maup. Mevrouw heeft het mee aangehoord. Samen overleggen ze, wat ze zullen doen. Mevrouw zal naar Maup gaan kijken; voor mijnheer is hij misschien bang. Mijnheer gaat naar de kerk en mevrouw zocht Maup op.

Maup ligt languit op de grond. Zijn lichaam schokt op en neer van het snikken. Hij kijkt niet op, als de deur opengaat. Het kan hem alles niets schelen. 't Is toch alles even verdrietig. Ze zijn hier allemaal onaardig tegen hem.

Zo vindt mevrouw hem.

„Maar Maup, pas nu toch op je mooie pakje, jongen. Kijk eens, je maakt het helemaal vuil. Toe, sta eens op. Kom



maar eens met mij mee, dan zal ik je wat afborstelen.” Maup kijkt verwonderd op. Is dat mevrouw? Ja die is altijd nogal aardig tegen de jongens. Die is niet zo koel en zo streng.

„Toe dan, Maup. Laat me nu niet zo lang wachten. Je zult nog kou vatten zo op de grond. Ga maar eens met mij mee. Dan hoef je niet naar de kerk. Dan mag je bij mij in de kamer zitten. Mijnheer is er niet. Ze zijn allemaal naar de kerk.”

Daar beurt Maup zijn hoofd op en als mevrouw hem helpt, ja, dan krabbelt hij op.

„Zie nu eens aan,” zegt mevrouw. „Je pakje is helemaal vuil geworden. Dat zullen we eens netjes in orde maken, hè?”

Hij gaat met haar mee naar de grote keuken. Mevrouw pakt een borstel en Maups pakje wordt netjes afgeschuierd. Hij moet zijn betraande gezicht wat afvegen en dan neemt mevrouw Maup mee naar haar huiskamer. Maup mag dicht bij mevrouw in een laag stoeltje gaan zitten.

„Zo, en nu moet je me toch eens vertellen, Maup, waarom jij niet naar de kerk wilt.”

En dan langzamerhand komt het er bij stukjes en brokjes uit, het verhaal van het boek.

Nu zag mevrouw immers wel, dat de Heere Jezus niets van Maup wilde weten. De Heere Jezus had er toch best voor kunnen zorgen, dat Maup niet gezien werd en nu wilde Maup ook niets meer van den Heere Jezus weten. Nu wilde Maup ook niet naar de kerk.

„Och, och,” zegt mevrouw. „Jij kleine, arme Maup, wat heb jij je toch zelf een hoop verdriet op de hals

gehaald.

De Heere Jezus houdt vast van jou. De Heere Jezus houdt van alle kinderen, van rijke, maar net zo goed van arme kinderen.

Maar de Heere Jezus wil niet, dat je iets wegneemt, ook niet al lijkt het net, of het voor Hem is. Dàt vindt de Heere Jezus niet goed. En dan, Maup, zal ik je eens vertellen, wat ik denk? Ik denk, dat de Heere Jezus gedacht heeft: Het is maar het beste voor mijn vriendje Maup, dat hij in een opvoedingsgesticht komt, dan kan hij daar veel leren en daar kan hij niet zo veel slechte dingen uithalen als op straat. Daar kan die Maup een flinke jongen worden en één van Mijn trouwste vrienden zijn."

Daar hoort Maup van op.

Zou dat waar zijn? Zou dan de Heere Jezus het juist goéd met hem voorhebben? Zou Jezus hem dan tòch wel tot vriendje willen hebben?

En nog eens moet mevrouw het hem verzekeren, dat de Heere Jezus ook stellig zijn vriend wil zijn.

„En,” zegt mevrouw, „de Heere Jezus is natuurlijk veel wijzer dan wij. De Heere Jezus weet veel beter dan wijzelf wat voor ons het beste is en daarom is het maar goed, dat de Heere Jezus niet altijd doet, wat wij willen. Jij wou een boek stelen en niet ontdekt worden, maar de Heere Jezus had het beter met je voor. Je stal, dus had je straf verdiend, maar de Heere Jezus wilde die straf tot een zegen maken, als je er nu tenminste niet koppig tegen ingaat.”

Zo praatten ze lang samen, die twee.

En eindelijk zegt Maup: „Als de Heere Jezus dan heus



van mij houdt, dan wil ik óók van Hèm houden. Dan wil ik volgende week ook wel naar de kerk, mevrouw.” En zo komt het dan toch in orde tussen den Groten Kindervriend en Maup.

En het is in orde gebléven tussen die twee. Maup hoefde die dag niet terug in de cel. Mevrouw deed een goed woordje voor hem en Maup beloofde in het vervolg stipt te zullen gehoorzamen en voortaan ook mee naar de kerk te zullen gaan.

En Maup hield woord. Hij deed voortaan dubbel zijn best. Hij wende langzamerhand aan orde en regelmaat en toen leerde men ook den snaaksen, grappigen Maup kennen. Een ieder ging van den vluggen, flinken, aardigen jongen houden.

Na een jaar werd Maup ontslagen met een pluimpje van den directeur voor zijn goed gedrag.

Maup is geen vliegenier geworden en ook geen chauffeur. Maup is bij het timmeren gebleven. En daar heeft hij nooit spijt van gehad.

Nu is Maup een grote jongeman. Hij is getrouwd en heeft zelf al kinderen. Die wonen niet in een achterbuurtje, die hebben geen kapotte kleren aan en die hebben een vader en een moeder, die hun vertellen van den Groten Kindervriend.

Ja, Maup Drok, de sterke timmermansknecht, vertelt zijn kinderen van den Groten Kindervriend. Hij weet, hoeveel blijdschap de Heere Jezus in een mensenleven kan brengen.

Nu weet Maup wel heel zeker, dat hij een vriend van den Heere Jezus zijn mag.